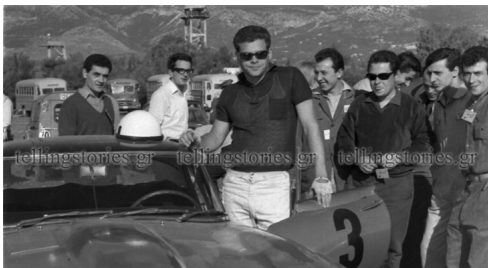

Γνώρισα τον Στρατή Δημητριάδη στις αρχές της δεκαετίας του '80. Ήταν μεγαλύτερος μισή γενιά, κάποια 15 – 16 χρόνια δηλαδή. Τόσα περίπου χρόνια, πριν από την γνωριμία μας, είχαμε βρεθεί δίπλα - δίπλα αγνοώντας ο ένας τον άλλον. Ήταν, τότε, Οκτώβριος του '66 και ο Στρατής, για τους φίλους Στάκης, αγωνιζόταν για πρώτη φορά στους ελληνικούς αγώνες, με μια e-type χρησιμοποιώντας το ψευδώνυμο «Μπόμπο», προκειμένου να ξεφύγει από την εποπτεία του πατρός.

Κυριακή 23 Οκτωβρίου 1966. Λίγο πριν την εκκίνηση στο στρατιωτικό αεροδρόμιο της Δεκέλειας, με φόντο τον περίφημο πύργο ύδρευσης.

Σε εκείνη την παρθενική εμφάνιση, πιθανότατα και τελευταία του, τερμάτισε στην τέταρτη θέση της γενικής κατάταξης. Ήταν η μοναδική από τις τρεις Jag που συμμετείχαν και αντίκρισε την καρώ σημαία. Οι άλλες, κόκκινες και οι δυο που οδηγούσαν ο Νίκος Καπετανάκης και ο Σπύρος Τσινιβίδης εγκατέλειψαν.

Πέρασαν τα χρόνια, ενήλικας πια και μάλιστα υπανδρος γνώρισα τον Στρατή και κάναμε παρέα. Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι είμαστε αυτό που λένε κολλητοί, αλλά θαρρώ ότι υπήρχε μια βαθειά αλληλοεκτίμηση. Υπήρξε ο μέντορας μου στο squash, όπου πολύ σπάνια κατάφερα να τον κερδίζω, διότι παρά την διαφορά ηλικίας και την αντίστοιχη φυσική κατάσταση, η εμπειρία και το μυαλό του, υπερτερούσαν της ταχύτητας και δύναμης που αντιμετώπιζε.

Σπόρτσμαν αληθινός, φαροτουφεκάς, τενίστας, θαλασσινός, τολμηρός δύτες, είχε το προνόμιο να αντιμετωπίζει και την ίδια τη ζωή ως άθλημα. Επινόησε κλουβιά για να καταδύεται μέσα σε αυτά ώστε να προστατεύεται από τους κινδύνους, είχε φέρει ένα

διθέσιο υποβρύχιο, ενώ μπορούσε να σαλπάρει από οπουδήποτε, για οπουδήποτε με οποιοδήποτε πλεούμενο, μέσα σε οποιοδήποτε καιρό.

Δεν τον θυμάμαι ποτέ εκνευρισμένο, τον διακατείχε μια ολύμπια ηρεμία, μια φυσική ευγένεια και ένα σχεδόν μόνιμο υπομειδίαμα. Ακόμα και όταν περιέγραφε κάτι όχι και τόσο ευχάριστο, όπως το πώς ξύπνησε σε ένα νοσοκομείο της Ιταλίας μετά από ένα σοβαρό τροχαίο, όταν του είχε περάσει κολάρο το ταμπλώ της e-type.

Όχι και το άκρον άωτον της επιμελητείας, αλλά πάντα έβρισκε λύσεις, ισόρροπες και λειτουργικές. Ατημέλητος, μάλλον, με την εμφάνισή του, μετρημένος με την συμπεριφορά του, δεν καταλάβαινες το οικονομικό βάθος της φαμίλιας του.

Σκανδιαliάρης, άναβε τσιγάρο και το πέρναγε πάνω στο τασάκι στη δική μου θέση, ώστε αν έμπαινε αιφνιδίως η Jennifer, η Ουαλιδα στα όρια της καλλονής σύζυγος και γυναίκα της ζωής του, να μην έβλεπε ότι κάπνιζε. Η ίδια, όταν ο Στάκης ήθελε με το στανιό να της δώσει ένα Justy για τις μετακινήσεις της, σχολιάσει: *«Οόου, come on Stack, not everyone likes Subarus!»*.

Τα τελευταία χρόνια είχαμε χαθεί. Βρεθήκαμε τυχαία, όταν είχε εγχειριστεί στο πόδι, και ταλαιπωρηθεί αρκετά. Είπαμε να ξαναβρεθούμε, αλλά η καθημερινότητα ως συνήθως σκέπασε τις επιθυμίες.

Τα σημειώνω όλα τούτα, διότι έμαθα, με μεγάλη καθυστέρηση, ότι το καλοκαίρι εγκατέλειψε τον μάταιο κόσμο μας. Και λυπήθηκα πολύ. Ο Στάκης ήταν πλασμένος από εκείνα τα υλικά που σπανίζουν ιδιαιτέρως πια. Είναι η ίδια, η τρέχουσα εποχή μας, που δεν τα αφήνει να ευδοκιμήσουν.

«Μπόμπο» έγραφαν οι συμμετοχές και ο Στρατής, ή Στάκης για τους φίλους του, Δημητριάδης έφερε τη γαλάζια e type, με το # 3 στις πόρτες και τις βρετανικές πινακίδες τέταρτη, πίσω από τρεις πρωταθλητές, στην πρώ τη του εμφάνιση στους ελληνικούς αγώνες.

Και για να θυμηθούμε εκείνη την άλλη εποχή. Λίγες δεκάδες μέτρα μας χώριζαν τότε αλλά έπρεπε να περιμένουμε κάποια χρόνια για να γνωριστούμε. Στην (δεξιά) εικόνα από εκείνη την Κυριακή 23 Οκτωβρίου του '66, από αριστερά με την πλάτη γυρισμένη στον φακό, ο Στράτος Δούκας αντιπρόσωπος της B.M.C. στην Ελλάδα, ο Παναγιώτης Σινόπουλος αρχιμηχανικός της εταιρείας, ο Σταύρος και ο μικρός Νικόλας.